

3719). Partiernes ordførere: Per Hækkerup, Axel Kristensen, Poul Møller, Aage Fogh, Niels Andersen og Aksel Larsen. Henvist til udvalg på 17 medlemmer (Per Hækkerup, Holger Eriksen, Ove Hansen, Hans Knudsen, Peter Nielsen, Hans Rasmussen, Edel Saunte, Aage Fogh, Niels Andersen, Axel Kristensen, Henry Christensen, Erik Eriksen [formand], Henry L. W. Jensen, Sønderup, Poul Møller [næstformand], Poul Sørensen og Thestrup).

Lovforslaget havde følgende indhold:

De i lov nr. 197 af 6. juli 1957 om et stabiliseringslån omhandlede ydelser til et stabiliseringslån for skatteåret 1958-59 bortfalder.

Ved fremsættelsen af lovforslaget udtalte *Axel Kristensen* (V) som ordfører for forslagsstillerne bl. a.:

„Under behandlingen sidste sommer af denne lov anerkendte vi, at en sanering af vor økonomi var nødvendig, men vi hævdede samtidig, at stabiliseringslånet ikke var særlig egnet hertil, idet vi mente, det ville virke produktionsbegrænsende og fremmede for arbejdsløsheden, og vi mener, at det under de nuværende økonomiske forhold er det i højere grad, end tilfældet var, dengang loven blev vedtaget.

Den økonomiske stilling er ændret væsentligt siden sidste sommer. *Landets valutastilling er stærkt forbedret* dels ved optagelse af lån, dels på anden måde, hvad jeg ikke skal komme ind på her. Obligationskurserne er steget, og pengeirrigeligheden i pengeinstitutterne er også steget. Samtidig er der sket væsentlige forringelser. Landbrugets købeevne er faldet stærkt, der er *nedgang i industriproduktionen*, og der synes at være en begyndende nedgang i vor industrieksport. Skibsfartens indtjening er faldet stærkt, og vi står foran en *stigende arbejdsløshed*.“

Forslagsstillerne mente derfor, „at det i den forhåndenværende situation vil være rigtigt at lade erhvervslivets folk beholde disse 200 mill. kr., som stabiliseringslånets anden del repræsenterer; dette beløb vil nemlig betyde større beskæftigelse, større initiativ, og midlerne vil hyppigt blive sat ind, hvor de skaber produktivt varigt arbejde, der igen giver andet arbejde. Staten må så gå på låne-markedet og få et beløb, svarende til det, den ellers måtte mangle til at finansiere de forpligtelser, den har påtaget sig mod vort ønske.

Det er jo sådan, at arbejdsløsheden i en situation som den, vi nu er i, har en selvopskruende virkning, fordi folk bliver bange og holder igen. Ethvert incitament til at bremse denne selvopskruende virkning må derfor bruges, og et af de få midler, vi har, er at standse